

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **xxx**
zastoupen Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem,
sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2016, č. j. MV-88518-7/SO-2014,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Za správnost vyhotovení: T. V.

Odůvodnění

1. Žalobkyně se žalobou podanou zdejšímu soudu domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2016, č.j. MV-88518-7/SO-2014, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále také jen „*ministerstvo*“) ze dne 13. 11. 2013, č.j. OAM-49911-4/DP-2013 (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“), a rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zastaveno řízení ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání.
2. Žalobkyně ve své žalobě namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřovala v nesprávné aplikaci ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců a v nedostatečném zjištění stavu věci (ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“).
3. Žalobkyně uvedla, že dne 1. 10. 2013 podala ministerstvu žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání, přestože povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu bylo platné po dobu od 1. 9. 2012 do 31. 8. 2013 a žalobkyně byla dle ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povinna podat svou žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání v období od 3. 6. 2013 do 19. 8. 2013. Současně s touto žádostí žalobkyně podala žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání výše uvedené žádosti s odůvodněním, že její předchozí zaměstnavatel, společnost xxx., se kterou uzavřela pracovní smlouvu na dobu určitou pro období od 1. 9. 2012 do 31. 8. 2014, byla podle čl. 6.4. uvedené pracovní smlouvy povinna zajistit do konce jejího pracovního poměru povolení k pobytu i zaměstnání (i opakovaně). Pracovní poměr žalobkyně byl ke dni 30. 9. 2013 předčasně ukončen. Zopakovala průběh řízení a podané odvolání proti rozhodnutí.
4. Žalobkyně nesouhlasí s aplikací ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu, neboť žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla podána dne 1. 3. 2013 v souladu s ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, když žalobkyně současně požádala o prominutí zmeškání lhůty k podání této žádosti. O žádosti žalobkyně o prominutí zmeškání lhůty měl správní orgán nejdříve rozhodnout ve formě samostatného usnesení. To správní orgán neučinil, pouze v prvostupňovém usnesení uzavřel, že žalobkyně nebyla oprávněna žádost podat.
5. Žalobkyně v žalobě dále namítala, že správní orgány v řízení nezjistily stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu), a dále namítala porušení dispoziční zásady správního řízení, když správní orgány žádost žalobkyně dostatečně neprojednaly a paušálně ji odmítly. Součástí správního spisu byla žádost tehdejšího nového zaměstnavatele žalobkyně, společnosti xxxx o vydání povolení k zaměstnání žalobkyně ze dne 14. 8. 2013 podaná Úřadu práce (tj. podaná ještě před vypršením povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu na území České republiky) a také dle vyjádření žalobkyně její podrobně odůvodněná žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání žádosti, ve které

uvedla, že její dřívější zaměstnavatel společnost xxxxx jí tvrdil jiné skutečnosti, než které se zakládaly na pravdě, a v rozporu s čl. 6.4. pracovní smlouvy za žalobkyni nepodal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Přesto správní orgány k jednotlivým tvrzením v žádosti o prominutí zmeškání lhůty neprovedly žádné dokazování, a žádost (o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu) procesně zamítly. Žalobkyně konkrétně namítala, že ministerstvo neučinilo dotaz k zaměstnavateli za účelem ověření pravdivosti těchto tvrzení, a že žalobkyni nepředvolalo k účastnickému výslechu dle ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

6. Žalovaný ve svém vyjádření navrhoval žalobu zamítnout. K námitkám žalobkyně ohledně nesprávné aplikace ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců uvedl, že toto ustanovení zákona o pobytu cizinců obsahuje speciální úpravu pro případ, kdy cizinec podá žádost opožděně, tj. v době, kdy k tomu není oprávněn. V takovém případě správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví podle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, které z hlediska systematiky navazuje na ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tak se stalo i v tomto případě. Žalobkyně svou žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání podala až dne 1. 10. 2013, přestože ji dle ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců měla podat nejpozději dne 19. 8. 2013. Ministerstvo v podání žalobkyně neshledalo důvody na vůli žalobkyně nezávislé, s čímž žalovaný souhlasil. Žalovaný dále uvedl, že se s dalšími žalobními námitkami žalobkyně vypořádal již v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
7. Z předloženého správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti.
8. Žalobkyně měla na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání s platností od 1. 9. 2012 do 31. 8. 2013. Dne 1. 10. 2013 žalobkyně podala žádost o vydání povolení prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem pracovní – zaměstnání a současně dne 1. 10. 2013 požádala podáním ze dne 25. 9. 2013 o prominutí zmeškání lhůty k podání výše uvedené žádosti.
9. Usnesením Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 13. 11. 2013, č.j. OAM-49911-4/DP-2013, bylo podle ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání zastaveno.
10. O odvolání žalobkyně ze dne 27. 11. 2013, ve znění doplnění ze dne 23. 2. 2016, proti prvostupňovému rozhodnutí rozhodlo Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (žalovaný) rozhodnutím ze dne 14. 4. 2016, č.j. MV-88518-7/SO-2014, kterým odvolání žalobkyně proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 13. 11. 2013, č.j. OAM-49911-4/DP-2013, zamítlo a napadené usnesení potvrdilo.
11. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobkyně dne 1. 10. 2013 podala ministerstvu žádost o vydání povolení prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně byla stanovena od 1. 9. 2012 do 31. 8. 2013. Žalobkyně žádost o povolení prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání podala v době, kdy k tomu podle ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebyla oprávněna. Svou žádost žalobkyně doložila žádostí o prominutí zmeškání lhůty k podání žádosti, ve které uvedla, že uzavřela se společností

xxxx. pracovní smlouvu na dobu od 1. 9. 2012 do 31. 8. 2014 (na dobu určitou) a zaměstnavatel jí byl podle čl. 6. 4. pracovní smlouvy povinen zajistit povolení k pobytu i zaměstnání (i opakovaně). Žalobkyně tak byla srozuměna, že bude moci v souladu s předpisy vykonávat své zaměstnání až do konce pracovního poměru (31. 8. 2014). Ke dni 30. 9. 2013 byl pracovní poměr žalobkyně předčasně ukončen. Žalobkyně měla platné povolení k pobytu pouze do 31. 8. 2013.

12. K námitce žalobkyně, že ministerstvo nepostupovalo v souladu se zákony a dalšími právními předpisy a mezinárodními smlouvami, žalovaný uvedl, že ji považuje za nedůvodnou; žalobkyně byla povinna podat žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nejdříve 90 dnů a nejpozději 14 dnů před uplynutím doby platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu (ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), tj. v době od 3. 6. 2013 do 19. 8. 2013. Žalobkyně svou žádost podala až dne 1. 10. 2013, a proto ministerstvo řízení o žádosti dle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tj. v souladu s právními předpisy, zastavilo.
13. K námitce žalobkyně, že ministerstvo nešetřilo oprávněné zájmy žalobkyně, žalovaný uvedl, že s ohledem na absenci věrohodných a relevantních dokladů, které by potvrdily, že opožděné podání záviselo na důvodech na vůli žalobkyně nezávislých, ji shledal jako nedůvodnou. Žalovaný konstatoval, že ministerstvo neeviduje tvrzenou pracovní smlouvu, kterou žalobkyně dle svého vyjádření doložila a ze které má vyplývat povinnost zaměstnavatele podat žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, ani žádný doklad o jejím zaslání. Žalovaná tak ministerstvu pouze předložila nepodložená tvrzení z žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu.
14. K námitce žalobkyně, že ministerstvo nepostupovalo tak, aby byl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žalovaný uvedl, že není možné obsáhnout takovou činnost, která by se týkala vyšetřování označeného zaměstnavatele ohledně tvrzeného podvodu, jež žalobkyně zjevně nemá zájem doložit, když ministerstvu nepředložila tvrzenou pracovní smlouvu a další důkazy k údajnému podvodu zaměstnavatele. Dále žalovaný konstatoval, že se této povinnosti nelze zprostit ani v případě zastoupení žalobkyně druhou osobou při řízení o žádosti. Případné pochybení takového zástupce je možné věc řešit v občanskoprávním řízení, tato skutečnost však nemá vliv ve věci o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaný uzavřel, že v tomto případě by dokazování formou výslechu dle ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nebylo na místě. K námitce žalobkyně, že ministerstvo nevycházelo při plnění svých úkolů vyplývajících z jeho působnosti žalobkyni podle možností vstříc, žalovaný konstatoval, že se s ohledem na nepodloženost a nezdůvodnění této námítky nemůže k tomuto tvrzení žalobkyně vyjádřit. K námitce žalobkyně, že ministerstvo při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí nepřihlédlo pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, žalovaný poukázal na absentující pracovní smlouvu, která by byla způsobila tvrzení žalobkyně prokázat.
15. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“); rozhodoval přitom ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně, ani žalovaný, se k výzvě soudu nevyjádřily, a ve smyslu ust. § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. má tak za to, že oba účastníci řízení k rozhodnutí bez nařízení jednání udělili souhlas.

16. Po právní stránce soud posoudil důvodnost žaloby následovně.
17. Podle ust. § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.
18. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.
19. Podle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců se usnesením také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.
20. Podle ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výslechem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.
21. Podle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
22. Podle ust. § 41 odst. 1 správního řádu se navrácením v předešlý stav rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit. Podle odst. 6 citovaného ustanovení o prominutí zmeškání úkonu rozhoduje usnesením správní orgán, který v době požádání o prominutí zmeškání úkonu vede řízení. V případě, že správní orgán promine zmeškaný úkon, doplní řízení ve smyslu úkonu, jehož zmeškání bylo prominuto. Podle odst. 7 citovaného ustanovení se usnesení, kterým správní orgán zmeškání úkonu nepromine, oznamuje pouze podatelé.
23. Městský soud v Praze k námitce žalobkyně, že správní orgány ve věci nezjistily stav věci tak, aby o něm podle ust. § 3 správního řádu nebyly důvodné pochybnosti, přestože se jednalo o řízení zahájené na žádost žalobkyně, a věc dostatečně neprojednaly, uvádí, že tuto námitku žalobkyně neshledal důvodnou.
24. Námitka žalobkyně spočívala konkrétně v tom, že ministerstvo neprovedlo dotaz na zaměstnavatele společnost xxxx za účelem ověření tvrzení žalobkyně, že tato společnost jako její bývalý zaměstnavatel jí byla povinna podle čl. 6.4. pracovní smlouvy zajistit povolení k pobytu k řádnému výkonu práce na území České republiky (i opakovaně), a tedy i jeho prodloužení, a dále žalobkyně spatřovala pochybení správních orgánů v tom, že ministerstvo žalobkyni nepředvolalo k účastnickému výslechu dle ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců za účelem ověření, z jakého důvodu již dne 14. 8. 2013 podal nový

zaměstnavatel žalobkyně žádost o povolení k zaměstnání a z jakého důvodu zaměstnavatel společnost xxxxx. porušila shora uvedený článek pracovní smlouvy.

25. K tomu soud uvádí, že žalobkyně byla povinna podle ust. § 47 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 44a odst. 3 věta druhá podat žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání v tam uvedené konkrétní lhůtě, tj. v období od 3. 6. 2013 do 19. 8. 2013. Tato skutečnost byla mezi účastníky řízení nesporná. Následkem nedodržení této lhůty je zastavení řízení o takové žádosti podle ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V ust. § 47 odst. 1 větě druhé zákona o pobytu cizinců je obsažena jediná výjimka, podle které je uvedená lhůta zachována v případě splnění těchto kumulativních podmínek: existence důvodů nezávislých na vůli cizince, které cizinci zabránily v podání uvedené žádosti, cizinec žádost podal do tří pracovních dnů po zániku takových důvodů a posledně takové důvody sdělí správnímu orgánu nejpozději při podání žádosti a k výzvě je prokáže (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018, čj. 10 Azs 350/2017 - 43, všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).
26. Žalobkyně se této zákonné výjimky, podle které by byla lhůta k podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání zachována, ve své žádosti o prominutí zmeškání lhůty ze dne 25. 9. 2013 dovolávala. Ze správního spisu soud zjistil, že se žalobkyně dne 19. 9. 2013 spolu s kolegyní dostavila na pobočku ministerstva - Odboru azylové a migrační politiky, kde bylo zjištěno, že žalobkyně pobývá na území České republiky po skončení platnosti průkazu o povolení pobytu xxxx (platnost povolení k pobytu skončila dne 31. 8. 2018) a že o prodloužení její platnosti dlouhodobého pobytu nebylo zažádáno. Žalobkyně uvedla, že její zaměstnavatel společnost xxxx byl podle čl. 6. 4. povinen žalobkyni zajistit povolení k pobytu a povolení k zaměstnání k řádnému výkonu práce na území České republiky, a to i opakovaně (tj. zajistit i prodloužení). Žalobkyně tak byla dle svého vyjádření srozuměna s tím, že bude moci v souladu s předpisy vykonávat své zaměstnání až do konce sjednaného pracovního poměru (31. 8. 2014). Ke dni 30. 9. 2013 byl pracovní poměr žalobkyně předčasně ukončen. Žalobkyně tvrdila, že byla svým zaměstnavatelem výslovně a opakovaně ke svým dotazům utvrzována v tom, že o prodloužení dlouhodobého pobytu již bylo zažádáno. Žalobkyně v žádosti uvedla, že k žádosti přikládá překlad originální (pracovní) smlouvy v angličtině. K tomu soud uvádí, že předmětnou pracovní smlouvu stejně tak jako ministerstvo a žalovaný ve správním spisu nenašel, tuto smlouvu nepředložila ani s žalobou. Žalobkyně dále uvedla, že její tehdejší nový zaměstnavatel, společnost xxxx má velký zájem, aby u něj žalobkyně pracovala. Již dne 14. 8. 2013 pro ni podal žádost o povolení k zaměstnání, aby k němu mohla nastoupit do pracovního poměru od října 2013. K tomu žalobkyně předložila žádost o povolení k zaměstnání, která je založena ve správním spise.
27. Jak bylo judikaturou dovozeno, za překážku na vůli cizince nezávislou není možné považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, čj. 6 As 62/2013 - 32). V případě, že cizinci zabrání ve včasném podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu důvody na jeho vůli nezávislé, je povinen při následném podání žádosti v zákonem stanovené dodatečné lhůtě uvést, že žádost podává opožděně právě z této kvalifikované příčiny, a doložit existenci důvodů, které mu ve včasném podání žádosti zabránily

(rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2013, čj. 4 As 69/2013 – 44). Cizinec je však povinen tyto skutečnosti ve své žádosti o prominutí zmeškání lhůty tvrdit a doložit je. V případě, že cizinec při podání žádosti dostatečně nekonkretizuje překážky nezávislé na jeho vůli, které mu bránily ve včasné podání jeho žádosti, nelze přičítat k tíži správního orgánu, že jej k prokázání takových objektivních důvodů sám nevyzval: „Nelze totiž po správním orgánu požadovat, aby automaticky vyzýval každého žadatele ke sdělení takových objektivních překážek bez toho, aby žadatel současně s opožděným podáním žádosti sám tyto překážky alespoň v minimálním rozsahu specifikoval“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018, čj. 10 Azs 350/2017 – 43).

28. Jako takovou překážku na vůli cizince nezávislou lze dle judikatury Nejvyššího správního soudu považovat např. nemoc cizince, resp. jeho dočasnou pracovní neschopnost z důvodu nemoci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, sp. zn. 4 Azs 62/2014 – 31), příp. za daných okolností také nemoc manžela cizinky, která je na něm fakticky závislá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, sp. zn. 7 As 142/2011 – 62). Dále Nejvyšší správní soud připustil, že za jistých okolností může být překážkou na vůli cizince nezávislou také opomenutí zmocněnce cizince podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018, čj. 10 Azs 350/2017 – 43). V takovém případě musí cizinec tvrdit a prokazovat nejen překážky na vůli cizince nezávislé (opomenutí jeho zmocněnce), současně také překážky, jež takovému zmocněnci zabránily podat uvedenou žádost (např. údajné úmyslné podvodné jednání zmocněnce). Jak již bylo výše uvedeno, správní orgán nemá povinnost cizince vyzývat k doplnění rozličných obecných tvrzení. K výzvě správní orgán přistoupí teprve poté, kdy mu „cizinec předešle určité důvody, které mu zabránily žádost podat; vyzývá ho k tomu, aby tyto důvody prokázal“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018, čj. 10 Azs 350/2017 – 43).
29. Žalobkyně ve své žádosti o prominutí zmeškání lhůty ze dne 25. 9. 2013 uvedla pouze obecná tvrzení, ze kterých nelze dovodit, že by na straně jejího předchozího zaměstnavatele (společnosti xxxxx.) existovaly takové právně významné překážky. Žalobkyně neuvedla žádná kvalifikovaná tvrzení, z jakého důvodu její zaměstnavatel, který měl podle jejího tvrzení být žalobkyní zmocněn k podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání (ať už v rámci tvrzené pracovní smlouvy, či na základě jiného právního důvodu), předmětnou žádost nepodal. Žalobkyně ve své žádosti ze dne 25. 9. 2013 ministerstvu pouze tvrdila, že jí zaměstnavatel výslovně a opakovaně k jejím dotazům utvrzoval, že žádost podal. Žalobkyně doplnila svá tvrzení v odvolacím řízení, kdy ve svém odvolání ze dne 27. 11. 2013, ve znění doplnění ze dne 23. 2. 2016, uvedla, že se stala obětí podvodu ze strany zaměstnavatele. Dále nebyla prokázána tvrzení žalobkyně, že by do správního spisu založila předmětnou pracovní smlouvu. K tomu soud uvádí, že i v případě, kdyby tato smlouva byla do správního spisu skutečně včas založena, nadále absentují kvalifikovaná tvrzení žalobkyně ohledně existence důvodů nezávislých na vůli žalobkyně, které jí a jejímu zmocněnci zabránily v podání uvedené žádosti.
30. S ohledem na výše uvedené tak ministerstvo nepochybovalo, když na základě takových obecných tvrzení žalobkyně neučinilo dotaz na zaměstnavatele společnost xxxxxx neboť žalobkyně sama vůbec netvrdila existenci relevantních důvodů pro postup podle zákona. Stejně tak nebylo nutné k nedostatečným tvrzením žalobkyně provádět účastnický výslech dle ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť jím by se jiný skutkový stav nemohl

zjistit. Postup správních orgánů dle názoru soudu odpovídal požadavku zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v nezbytném rozsahu, který vyplývá z ustanovení § 3 správního řádu.

31. Dále se Městský soud v Praze zabýval námitkou žalobkyně, že správní orgán žádným způsobem nerozhodl o žádosti žalobkyně o prominutí zmeškání lhůty k podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, přestože měl o žádosti žalobkyně o prominutí zmeškání lhůty rozhodnout formou samostatného usnesení.
32. K této námitce soud uvádí, že zákon o pobytu cizinců má ve vztahu ke správnímu řádu postavení zákona *lex specialis*. Zákon o pobytu cizinců zakotvuje v ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vlastní speciální úpravu ve vztahu k institutu navrácení v předešlý stav (ust. § 41 správního řádu). Aplikace ust. § 41 správního řádu je tak v případech rozhodování o žádostech cizinců o povolení k dlouhodobému pobytu vyloučena (resp. i žádostí o prodloužení dlouhodobého pobytu) (blíže rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2009, sp. zn. 9 Ca 279/2008 - 31). Z výše uvedeného tedy vyplývá, že ani tato žalobní námitka není důvodná.
33. V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu neshledal jako důvodnou, a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.).
34. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec plnění běžných úkolů vykonavatele veřejné správy nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 19. prosince 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu